

Min gamle tysklærer

Hr. Larsen var vores lærer i tysk, vores lærer i tysk i »eksamensmellem«, »x«. Hr. Larsen var vores lærer i tysk og tegning på skolen i Vangede, og ingen af os har siden kunnet konstruere én forståelig sætning på tysk. Hr. Larsen var en mærkelig støder.

Vi kaldte ham »Pesse-Larsen«, og det var ikke fordi vi var særlig subtile - det var simpelt hen fordi han lugtede sådan af pes, at han enten måtte pesse i bukserne ustandselig eller aldrig nogen sinde skiftede underdreng. »Pesse-Larsen« var hvad han hed blandt eleverne, og somme tider spekulerede man på om han mon kunne undgå at vide det.

Rygter breder sig satans hurtigt, også på en skole og selv blandt de mindre elever, som en steppebrand i en »mellemskole-klasse«... Så alle vidste at hr. Larsen drak som ind i Helvede og boede alene i en lejlighed i nærheden af kroen og næsten hver aften hang på dén. Jeg arbejdede selv i det mejeri han handlede i, og mejerimanden fortalte mig (når vi sådan stod og sladrede om kunderne efter at morgenmælken var bragt ud og før skolen skulle starte) at hr. Larsen praktisk talt hver dag på vej hjem fra skole om eftermiddagen kom ind og fik en halv snes portere. »Han fik sig vist nok en ordentlig bjørn på ind imellem« sagde mejerimanden og blinkede, for mejerimanden vidste alt om sine kunder. Og dét kunne jeg så fortælle videre på skolen - hvor alle som sagt altid havde vidst det, for det gjorde man bare uden at vide hvordan eller hvorfra.

Måske var det fordi han altid kom for sent om morgenen, fordi han som den eneste af lærerne *altid* kom for sent, et par timer eller bare et par minutter - men meget sjældent til tiden. Så kunne man sé blandingen af iskold vrede og en slags bekymring (nok ikke for hr. Larsen, men for skolen eller for hvad forældrene ville tænke hvis man fortalte dem det) i øjnene på skoleinspektøren, når han meddelte klassen, at »hr. Larsen vist var lidt forsinket, men nok snart kom...« og at man i mellemtiden »bare skulle forholde sig rolig« ... Inspektøren sagde det altid meget træt, så det var pinligt tydeligt for enhver, at han syntes han havde sagt det alt for mange gange. Og der gik osse rygter, nok stammende fra en lærer, om at hr. Larsen var blevet truet med opsigelse, hvis ikke han forbedrede sig - »men det gør de nu nok alligevel

ikke«, var den almindelige mening.

Når Pesse-Larsen så endelig kom, med sin evige stank af pes og spiritus (selv om han ustandselig tyggede gajoler), når han kom med slipset svingende over jakken i en ikke ganske hvid skjorte der ofte manglede en knap eller to, når han kom med snavs i striber på brilleglassene og en af de evindelige stinkende små cerutter i mundvigen (de cerutter han altid lagde i tavlekanten når han skoddede dem, og så altid glemte, og altid kom ind efter igen i klasseværelset og hentede senere ...)...Når Pesse-Larsen så kom, så hørte han én eller anden i lektien (som han sjældent kunne huske), og så noterede han et tegn i sin notesbog ud for vedkommendes navn, som så mange af dem gjorde. Han havde sit særlige tegnsystem, noget med streger og krydser og faner i forskellige sammenhænge, som var let nok at gennemskue for ethvert barn - og som vi følgelig rettede lidt til i frikvarteret, som ordensduksen let redigerede og bearbejdede med exactly hans håndskrift til gavn for dem der trængte mest til det, hver gang han glemte den, og det var heldigvis regelmæssigt.

Hr. Larsen skulle altid på toilettet flere gange i løbet af timen, og vi syntes nok det var mærkeligt, men ingen af os vil vel nogen sinde vide, om han havde diarrhé eller én eller anden urinrørs-sygdom, eller om han bare skulle ha en slurk af en medbragt lommelærke hver gang han gik på toilettet. Ellers sad han bare og hørte os og skrev på tavlen med sin underlige krybende, tynde håndskrift. Og åh, han var selv så tynd så tynd - med et mærkeligt flammerødt lag over huden og et underligt blik bag guldbryllerne som han sad dér ved katederet og gennemgik lektien og sagde underlige vittigheder som ingen forstod, men som man lo af fordi han ventede det ... Rygterne sagde at han ville have været kunstmaler, og sandt er det i hvert fald at han somme tider havde malerpletter på fingrene og at han en enkelt gang udstillede nogle akvareller et sted i kommunen og blev omtalt på det i lokalbladet.

En overgang skiftede han navn til »Spille-Larsen«, fordi vi (i den alder hvor man for alvor lægger mærke til netop dét) bemærkede, at når han gik med hænderne i lommerne strakte han alle fingrene ind mod nosserne og gik og aede dem, og det hed »at spille lomme-billard«, og derfor fik han tilnavnet »Spille-Larsen« ... Han gjorde ofte temmelig fnisende og underligt krampagtige forsøg på at ta på de frækkeste af pigerne hvis han kunne komme til det, og så fés han væk som en skræmt kanin hvis en af dem for at terrorisere ham truede med at sige det til forældrene - så var vedkommende sikret en høj karakter i tysk for hele dét år, måske i tegning med, og pigerne spillede meget godt på det, dem af dem det drejede sig om, dem af dem der havde bryster der virkelig kunne sé. Men hverken de eller os andre lærte ét ord tysk, hvad forresten ingen tog særlig tungt, på nær dét

par stykker der var håbløst til grin af samme grund. Så når der var eksaminer fik alle altid en meget lav karakter, og censor så temmelig underlig ud, og inspektøren var altid særlig stram og irriteret når Pesse-Larsen havde eksamen.

Enden på historien om Pesse-larsen har jeg fra mine yngre søskende. Den foregik længe efter at jeg var smidt ud af min gamle klasse — endnu i dag med ærefrygt omtalt som skolens »vanskeligste« nogen sinde. Enden på historien var, som enhver måtte kunne forudsé, at Pesse-Larsen blev mere og mere blå i huden. Hans skelet-agtige hænder rystede, og han forsømte mere og mere. Han fik så en »midlertidig orlov« efterfulgt af en »førtids-pension«, og kort efter at have fået den døde han af skrumpeliver, lever-cirrhose som de kalder det. (Det betyder simpelt hen at spritten har ædt leveren op, det var det alle de gamle jazzmusikere der på dét tidspunkt var vores helte alle sammen døde af) ... Han døde af levercirrhose og efterlod sig en halv snes akvareller, en sum i kontanter der nogenlunde svarede til hans mejeriregning, en stor bunke tomme flasker i køkkenet (som mejeriets nye bud kom og hentede) — og sikkert en halv snes cerutstumper, osende spredt rundt omkring.

Han fik formentlig et par mindeord ved morgensangen på skolen. ellers efterlod han sig et varigt minde i mange hundrede skolebørns bevidsthed, et varigt, uforanderligt minde i mange hundrede Vangede-børns bevidsthed som »Pesse-Larsen«, alias »Spille-Larsen« ...

Dan Turrél

